

EL FALCÓ DAURAT

Juli Martínez Amorós

Edicions del Bullent

Aquesta obra va guanyar el
Premi Soler i Estruch de Castelló
en el 69é Certamen Literari *Castellum Ripae*
Any 2025

Formaven el jurat Roser Sebastià, Eli Llorens, Marta Grimaltos,
Enric Lluch, Raúl López, Daniel Sanjuan i Núria Sendra

Premi patrocinat per

1a edició: febrer de 2026

Coberta d'Elga Fernández
© 2026 Juli Martínez Amorós

© 2025 Edicions del Bullent, SL
De la Taronja, 16 - 46210 Picanya ☎ 961 590 883
info@bullent.net • www.bullent.net

Disseny de la col·lecció: Miquel Mollà
Assessorament lingüístic: Àlvar Vanyó
Impressió: Ulzama

ISBN: 978-84-9904-305-0
Dipòsit legal: V-209-2026

*A la família d'on vinc
A la família on soc*

La reproducció total o parcial d'aquesta obra per qualsevol procediment, començant-hi la reprografia i el tractament informàtic, o la distribució d'exemplars mitjançant lloguer o préstec sense l'autorització escrita de l'editor resten rigorosament prohibides i estaran sotmeses a les sancions establertes per la llei.

El paper d'aquest llibre prové de boscos gestionats de manera sostenible.

Dimecres, 11 de novembre de 1987

Tinc vint-i-huit anys i soc policia des de fa poc més d'un any. No és la faena que li hauria agradat a ma mare, però jo sempre li dic que no importa quina faena tingues, sinó la dignitat amb què la complisques. Ma mare sempre em mira amb dolçor, però no pot amagar l'amargor que li tiny la mirada.

–Jo volia que fores escriptor.

M'ho ha dit desenes de voltes i hui, quan l'he visitada, m'ho ha repetit. Jo només sé respondre-li sempre igual, en cada una de les conversacions que hem repetit cada volta que m'ha dit eixa frase.

–Ser escriptor és difícil i no dona per a menjar.

–Però tu escrius bé, fill, no saps com m'hauria agradat llegir llibres firmats per tu, el teu nom complet en la portada, una foto en la solapa...

–Ai, mare, tu somies! A més, el pare...

És sentir eixes dos últimes paraules i la dolçor s'evapora i l'amargor ho impregna tot.

–El pare, el pare... El pare, deixa'l estar. El pare. El pare volia que fores policia, el pare. Una faena com déu mana, veritat? Que no va ser ni per a llegir una línia de les històries que escrivies, el pare, ni per a acompanyar-te ni un sol dia a

vore't jugar a bàsquet, el pare, ni per a fer amb tu una miserable multiplicació. El pare. Però el pare volia que fores policia. I tu, policia eres.

Acaba sempre la lletania abruptament, més o menys en el mateix punt, hui ha sigut igual. Alça els ulls dels genolls, on han reposat enrabiats mentre parlava, i deixa que a poc a poc la calma li'ls torne a inundar amb un vaivé d'ones dolces.

—Mare, et promet que continuaré escrivint històries —li he concedit hui.

—M'ho dius de deveres?

Mentre jo assentisc, ma mare somriu plàcidament i m'acaricia les galtes amb les dos mans, mentre jo tanque els ulls i immortalitze eixe moment i eixe gest.

—Encara més: et promet que si alguna volta tinc èxit i em faig ric venent llibres, deixaré de ser policia.

—Ric no te n'has de fer, fill meu, que aquí rics només es fan els lladres.

Sé que té raó. I també sé que tampoc em faré ric de ser policia. Almenys, de ser un policia honrat. Així que, ben mirat, no tinc cap excusa vàlida per a contrariar el desig de ma mare. Per això he començat hui a escriure este diari.

A la vesprada, ha vingut una jove a la comissaria d'Alcoi. Estava alterada. Tan bon punt hi ha entrat, ha preguntat a Daniela, la companya d'administració, pel policia Roberto Merino:

—És molt urgent. Molt.

Daniela ha tret un full oficial per a omplir-lo amb la informació que li proporcionara la jove i li ha demanat les dades personals.

—De veres, no tinc temps, necessite parlar amb ell ara mateix.

—En estos moments no està ací, hui...

—Està fora ocupant-se d'un cas —he intervingut jo, després d'acostar-me fins a l'aparador on Daniela atenia la jove—. Hui ja no tornarà.

—Però jo necessite parlar amb ell ara, és un cas de vida o mort.

—Pots vindre a vore'l demà o, si vols, m'ho pots contar a mi. Em diuen Arnaldo Feliu i he ajudat a Merino en molts casos.

—L'has ajudat? I com ho has fet? Portant-li el cafè?

Les paraules li han brollat com una erupció volcànica.

—Sí, en tassa, curt i sense sucre. Tots els matins a la mateixa hora. Amb una galleteta acabada d'eixir del forn del cantó.

—Disculpa —m'ha dit, envermellida—, no volia ser borda, només és que estic molt nerviosa, i no sé si un ajudant podrà ajudar-me.

—Encara que no ho parega, un ajudant es dedica a això, a ajudar.

—Ara estàs sent tu bord.

—Sí, tens raó. Suppose que tots tenim el nostre coret.